

gen er, at de Tropper, der dengang rykkede i Marken, vare selv unge og havde ingen Erfaring, og det var ikke godt paa eengang at faae et saa stort Antal Frivillige ind i Rækkerne. Derfor blev det første Antal limiteret, men successtve blev det udvidet, og det er jo bekjendt, at der i 1848 lidt efter lidt er kommet et meget stort Antal Frivillige ind i Armeen; men det Tal, som kom strax til Afdelingerne, blev af meget gode militaire Grunde indskrænket og kun successtve udvidet. Altsaa i saa Henseende troer jeg ikke, at den forrige Krigsminister har været i Modsigelse med sig selv, eller har vist Brangvillighed i at modtage de Frivillige, som indtraadte i Armeen paa hans egen Opfordring.

Kierkegaard: Jeg skal først tillade mig med et Par Ord at berøre, hvad der nu fra den høitærede Krigsministers Side, saavel som fra det ærede Medlem fra Helsingør er blevet anført imod mig, som om jeg skulde have henkastet en ugrundet Beskyldning imod en enkelt Person, og det endda mod en Person, der ikke er her tilstede og altsaa ikke kunde svare derpaa, idetmindste for Diebliffet. Det har nemlig aldeles ikke været Tilfældet, og det ligger ikke i mine Ord. Naar jeg talte om det foregaaende Krigsministerium, saa talte jeg om dets offentlige Handlinger, saaledes som de ligge for Alles Øine. Jeg har ikke sigtet til nogen privat Uttring, ikke til noget som helst Rygte om Noget, som Krigsministeren skulde have sagt enten til denne eller hiin. Men jeg har sigtet til, hvad der i mine Tanker er vitteligt for det danske Folk i Almindelighed, at der fra først af er blevet stillet Vanskeligheder i veien for Modtagelsen af det Antal Frivillige, som meldte sig. Jeg skal ikke fælde nogen Dom over, hvorvidt det er rigtigt eller ikke. Det kan være, at det er naturligt, at et Krigsministerium maa tage saaledes imod den begejstrede Ungdom, jeg forstaaer mig ikke paa Krigskunsten og skal lade det være henstillet. Men det er vist, at, dersom det er nødvendigt, saa seer det ilde ud for smaa Lande og saa smaa Folk, som vort, hvilke dog altid til Syvende og Sidst, naar der skal kæmpes, selv med den yderste Anstrengelse maae gribe til Vaaben, forberedt eller uforberedt, og derved især maae

regne paa Ungdommens varme Følelse og Begejstring. Naar jeg har alluderet til det Antal af 6 Frivillige, da er det efter hvad der i Aviserne er blevet bekyndgjort fra Krigsministeriet, nemlig at man kun vilde tage imod 6 for hvert Compagnie, og ikke imod flere. Jeg haaber derfor nu tilstræffeligt at have gjort Rede for hvad jeg har sagt, og sagt saaledes, at jeg kan og vil staae ved det og ingenlunde har istunde at staae Noget af i denne Henseende. Men jeg antager, at det vedkommer slet ikke en fraværende Person, eller overhovedet indeholder nogen Dom over hans Opførelse. Det vedkommer kun, hvad den Sammenhæng, hvori det af mig er fremført, noksom viser, hvad det maa have været for en særdeles Hindring for Ungdommens Begejstring og Dæmper paa denne Begejstring, at Krigsministeriet — som jeg nu erfarer ifølge videnskabelige gode Grunde — var nødt til at tage saaledes imod dem, at det blev gjort dem temmelig vanskeligt at komme til i en snever Bending at bringe Fædrelandet deres Tjeneste strax. En æret Landstingsmand fra Thyen har gjort opmærksom paa, og Ingen af Thingets Medlemmer kan føle det dybere eller være villigere til at erkende det, end jeg, at det er en egen Sag i en lovgivende Forsamling, hvor nærmest Hovedet skal raade, at lade Hjertet løbe af med sig. Det er mig just derfor en stor Trøst, at Regulativet tillader mig endnu engang at faae Ordet i denne Sag, for at jeg saaledes kan høre paa, hvad jeg meget godt føler er slett for mig, at Hjertet er løbet af med mig i mit første Foredrag: ikke fordi det, jeg tidligere har sagt, er Noget, jeg nu vil fragaae; men fordi min Følelse for Sagen fordunklede Fremstillingen af, hvad det netop var mit Foredrags erklærede Bestemmelse at klare, at Hovedet dog ogsaa var med hos mig i denne Sag, og at jeg virkelig havde Grunde og ikke blot varm Følelse for det, som jeg ønskede at anbefale. Jeg skal imidlertid nu ikke videre prøve paa at udvikle det, men blot bede om Tilladelse til at bemærke, at, naar der gjentagende er yttret, at der er Vanskelighed ved at skjelne imellem Slag og Fægtning, og atter Vanskelighed ved at ville vurdere Deeltagelsen i et Slag saa høit og derimod Strabadser og andre Lidelser slet